

— Подпоручикъ, защо ми правите неприятности? защо не дойдохте при мене и азъ щѣхъ да ви дамъ пушката, ми каза той мекко.

— Какъ ще дойда, ваше прѣвѣсходителство, когато азъ вчера ви доложихъ, че пушката купихъ въ присѣдствието на дружинния си командиръ и ви молихъ да ми я не вземате.

Генерала се почеса задъ врата, слѣдъ това извика единъ казакъ и му заповѣда да донесе магазинката ми. Азъ взехъ магазинката си и, тържествующъ, се върнахъ при дружината.

Часа въ 11, когато офицеритѣ отъ дружината се каняхме да обѣдваме и бѣхме пратили за ястие отъ александровската кухня, дойде ординареца на дружинния командиръ и ни прѣдаде заповѣдта му незабавно да се явимъ при него.

— Вѣроятно, ще трѣгнемъ въ походъ, си казахме ний.

Оказа се, обаче, че Майоръ Чиляевъ ни билъ викалъ да се хвърлимъ въ атака на батареята, състояща отъ всевъзможни закуски и шишета съ разни ракии, коняци и вино. Наистина, въ една доволно голѣма и топла стая, на широкия одѣръ, върху бѣла покривка бѣха наредени горнитѣ закуски, на които, дѣйствиелно, ний се нахвърляхме съ голѣма яростъ. Но Майоръ Чиляевъ още повече ни изненада съ добрата супа и пирожки, печенитѣ кокошки, гѣски и шишъ кебапъ. Отъ 24 Декемврий вечерята днесъ, за прѣвъ пѣтъ, си събличахме шинелитѣ отъ гърбътъ. Отъ 24 Декемвр ѣ не само не бѣхме ѣли топла храна, но положително всичко врѣме гладувахме, като утолявахме до негдѣ гладътъ си съ сухари, а жаждата съ снѣгъ. Но за туй пѣкъ днесъ ядохме, може да се каже, и за миналитѣ дни.

Слѣдъ обѣда, дружинния командиръ ми съобщи, че съмъ прикомандированъ, врѣменно, къмъ 5-а дружина да командувамъ рота, тъй като тая дружина, слѣдъ боя, бѣ останала съвсѣмъ безъ офицери. Неприятно ми бѣше да се дѣля отъ дружината, но нѣма какво